

# ZSIDÓ FAJISÁG MAGYARFAJISÁG

ÍRTA

KISS SÁNDOR

KÜLÖNLENYOMAT  
„A CÉL” 1918. ÉVF. 1-2. SZÁMÁBÓL



BUDAPEST,  
HORNYÁNSZKY V. CS. ÉS KIR. UDV. KÖNYVNYOMDÁJA  
1918.

## Zsidó fajtság. – Magyar fajtság.

**H**a a zsidó és magyar faj érvényesülési harcának kilátásait akarjuk vizsgálni, meg kell állapítanunk a két nép *fajtságát*. Minthogy fajfogalom kétféle van, *antropológiai* és *szociális*, aszerint van kétféle fajtság is. De minden esetben a fajtság azon *testi* és *lelki jegyek* foglalata, melyek az illető népet jellemzik más fajokkal szemben. Tiszta antropológiai fajtsága csak ősnépnek van; ellenben szociális fajtsága minden kultúrnépnek. Az antropológiai fajtság túlnyomólag testi jellemvonásokat foglal magában, a szociális fajtság meg éppen lelkieket. A tiszta antropológiai fajtságú ősnép aránylag egyszerű társadalmi viszonyok közt él, kevés vérkeveredéssel ment még át, s így a hozzátartozó fajvérek sok testi sajátságban megegyeznek. Pszichikai jellemvonásaik még egyszerűek és gyéren vannak, mert történeti múlt nélkül, intézmények híján és primitív szociális berendezkedés mellett nem lehetett alkalom lelkisajátságok kifejlődésére és sokasodására. Ilyen antropológiai fajtsága van mondjuk a hottentótnak, vagy az eszkimónak. Minél több visz-

tagságon esett át egy népfaj, minél gazdagabb szociális intézményekben, annál inkább fejlődik át antropológiai fajisága szociális fajisággá. A fajjellemző testivonások meggyérülnek, a lelkivonások megszapornak. A történeti válságok során ugyanis többször nyílik alkalom különböző fajú néptöredékek felszívására, emiatt az eredetileg egységes antropológiai jelleg elmosódik és felaprózódik egymástól eltérő típusok és variánsok sokaságára. Ámde ugyancsak a hosszú történeti múlt megsokszorozza a faj tapasztalásait, szaporítja az intézményeket és az intenzív szerveződés kötelékeivel fűzi össze a faj egyéneit. Ez a folyamat egyrészt szaporítja a közös viszontagságokon átesett, azonos élményekkel gazdagodott fajvérek lelkitulajdonosságait; másrészt a folytonos érintkezés hosszú ideje lehetővé teszi az egyező lelki jellemvonások elterjedését és állandósulását. Azonos viszontagságok, azonos intézmények, egyforma nevelés és társadalmi kényszer hatása alatt a népfaj egyéneinek lelkialkata mindjobban egyenlősül, ezt az egyenlősült lelkialkatot hagyomány és szoktatás századokon keresztül származtatja tovább nemzedékről nemzedékre, mígnem többé-kevésbé öröklékennyé válik. Ez a lelki jellemvonásokban gazdag, s részben öröklékeny fajiság a *szociális fajt* jellemzi, annak az egyéneit akkor is összekapcsolja egy faji közösségbe, ha beolvadás, vagy vérkeveredés útján útján jutottak a faj kötelékébe. Az egységes szociális fajiságú népben, mint amilyen a magyar is, sokféle antropológiai típus egyénei feltalálhatók, ezek az ezeréves múlt vérkeve-

redéseire utalnak vissza; de a fajvérek mégis meglepően egyeznek pszichikai tulajdonságaikban, és más népfaj egyéneivel szemben feltűnően egyező lelkiapparátussal viselik a létharczot. A modern társadalom keretében szinte kizárólag pszichikai készségekkel viseltetik a fajok érvényesülési harca, azért a fajiságok vizsgálatánál nekünk is arra kell a fősúlyt fektetnünk. Az alábbiakban a zsidó faj szociális fajiságát fogjuk vizsgálni a magyar faj szociális fajiságával szemben.

Ágoston Péter *A zsidók útja* című könyvében tagadja a zsidók fajiságát. Nem nagy súlya van ennek a tagadásnak, mert ő általában minden népfajnak, sőt állati és növényi fajoknak a létezését is tagadja. Mégis ki kell rá térnünk, mert a műveletlen és félművelt körökben elég gyakran felbukkan ez a különös álláspont. Magyarázataát mindenütt, Ágoston Péternél is, abban találjuk, hogy az illetők nem ismerik a fajiság fogalmát. Ágoston kiírta valahonnan a kerekföld minden zsidájának antropológiai típusát, s a végén rámondja, hogy ennyi különböző antropológiai típus mellett nem lehet „egységes zsidó fajról” beszélni. Hogy az abesszíniai zsidóknak fekete a bőre, a kínaié meg sárga. Hogy a zsidóság pszichikai jellemvonásai nem is a *vérből* erednek, hanem a kétezeréves történeti múlt fejlesztette ki azokat. Mivel ezek a lelkitulajdonságok *kifejlődtek*, s nincsenek meg a világ teremtése óta, azt hirdeti, hogy azok nem is lehetnek tartozékai a zsidó fajiságnak. Ebből látszik, hogy Ágoston valami misztikus természeti hatalom-

nak tartja a fajiságot, mely ha van egyáltalában, örök, változhatatlan és szuverén. így aztán nincs mit csudálgozni, hogy nem ismer sem zsidó fajt, se semmiféla népfajt, sőt állati és növényi fajokban sem hisz. Nem tudja, hogy semmisen igazolta annyira Herakleitos mondását, hogy *παντα ῥεει*, mint a *fejlődéstan*. A fajok az életküzdelem során, a kikerülhetetlen környezeti hatások, a természetes és ivari kiválogatódás révén szakadatlan változnak. így lesz a terciérkor! *anchitherium*-ból a mai ló, a szekunderkörü *saurusok*-ból a mai gyík, a turáni ősmagyarból a mai magyar. És azért, ha egy nép fajisága külső testi jegyekben meggazdagodott, szóval az antropológiai értelemben vett fajiság szociális fajisággá finomult, azzal az illető népfaj nem szűnik meg a legszigorúbb természettudományi jelentésű *fajnak* maradni. Hogy a magyarországi zsidóság is milyen egységes fajiságú, határozott jellegű faj, azt eléggé bizonyítja az a körülmény, hogy az egész magyar nemzetnek tökéletesen a nyakára ült. A magyarországi zsidó nép fajisága olyan gazdag, hogy lelki jellemvonások mellett bőségesen tartalmaz még testi jegyeket is. A magyar zsidóság tehát nemcsak szociálisan egyöntetű faj, hanem antropológiailag is tiszta race, ami arra mutat, hogy ez a faj ugyancsak kevés vérkeveredésen ment keresztül évezredek óta. Ezért ismeri fel minden valamirevaló megfigyelésű ember már az első látásra is a zsidóban a zsidót. Egvébiránt nekünk kevés kutatnivalónk van a zsidó fajiság szomatikus jegyei közt, még ha vannak is, mert a mai társadalomban már nem az orr alakja, a haj

göndörsége, vagy a testalkat ereje determinálja valakinek a boldogulását, hanem a lelki diszpozíciók.

A zsidó fajiság- egyetemes, határozott és rettenetes ellenálló. *Egyetemes*, mert ugyanazon faji tulajdonságok majdnem minden zsidónál feltalálhatók ugyanazon összefüggésben, s ez pl. a magyar fajiságra korántsem mondható el annyi jogosultsággal. *Határozott*, mert egészen jól körül lehet határozni azt a pszichikai komplexumot, ami általában minden zsidót jellemez. *Ellenálló*, vagyis a zsidót semmiféle kényszerűség nem tudja kiforgatni faji sajátásaiból. Akármilyen társadalmi környezetben nő fel a zsidó, akármilyen ellenséges vagy barátságos hatások nyomásának van kitéve, a zsidó fajiság acélos merevséggel szegül ellene minden változásnak és megmarad olyannak, amilyennek kétezer év alatt kialakult. Egyébiránt ezen nincsen semmi csodálnivaló: a zsidó évezredek óta él tökéletesen zárt faji életet, vérkeresztezéseken nem esett át, szociális helyzete, parazita életmódja temérdek idők óta változatlan volt; nem volt hát semmi alkalma a variálódásra. Így lett a zsidó fajiságnak legsarkalatosabb jellegévé az *invariabilitás*, a változatlanság. Tökéletesen ellentéte ennek a magyar fajiság. A magyar nép turáni fajisága már *ab ovo* csekély ellenállóerejű, akárcsak a többi turáni népeké; ehhez járul még a magyar faj viszontagságos élete a történeti idők során, a különböző társadalmi rétegekben való tagozódás századokon keresztül, sokszoros vérkeveredés. Ezen tényezőknek kikerülhetetlen biológiai eredménye a nagy *variabilitás*, a

változékonyság”. A magyar nép fajisága csekély ellenállóerejű. Úgy van ez a növény- és állatvilágban is. Amely állatfajt vagy növényfajt sokféle természeti környezetben tenyésztenek, sokféle keresztezésnek vetnek alá (pl. a kutya, a szarvasmarha, a búza, a bab), az temérdek variánsot hoz létre s faji sajátosságai nem is olyan konzervatívok, mint amely fajnak az élete konstans feltételek közt folyt le (pl. a tigris, majomkenyérfa). Előre óvást teszünk itt az ellen, nehogy valaki a *fajiság* invariabilitását, változatlanságát össze tévessze az *egyéni* alkalmazkodóképesség hiányával, vagy a faji változékonyságot egyéni alkalmazkodóképességben keresse. Ennek már a zsidó és magyar faj szembeállítására kielégítő cáfolatát adja. A zsidó fajiság állhatatos, változatlan, szívós, tulajdonságait megőrzi; ámde ezen tulajdonságok életrevalók és az egyént képesítik a legmostohább viszonyok közt való boldogulásra, ha megtalálja a neki való környezetet, a kizsákmányolható dolgozók tömegét. A magyar fajiság lágy, csekély ellenállóerejű, de a magyar ember azért korántsem képes olyan hirtelen beletalálni magát akármilyen új helyzetbe, mint a zsidó.

Mínt hogy minden lélekanalízis csak akkor állhat meg, ha a kifejtett eredmények nem függetlenül állnak egymás mellett, hajjem egymásnak korrelatív feltételei, az alábbiakban arra törekszem, hogy a faji jellemvonásokat kölcsönös összefüggésükben magyarázzam. Azért célszerűnek látszik, hogy a fajiság lélektani jellemvonásait értelmi, érzelmi és akarati csoportosításban tárgyaljuk, hogy ezáltal könnyebben átte-

kinthessük a vonatkoztatásokat. *Értelmiség* tekintetében a zsidóra határozottan megállapíthatjuk, hogy a legintelligensebb faj a hazánkban élő összes népfajok közt. Hiú nemzsidók sokszor tiltakoztak már e megállapítás ellen, az objektív vizsgálat mégis ezt igazolja. Persze nem azt jelenti ez, hogy az összes zsidók értelmesebbek volnának az összes keresztényeknél. Sőt a húszmilliónyi nemzsidó lakosságban bizonyára több milliónyi olyan értelmes ember van, kiknek az intellektusát a zsidóságéval egészen egyenrangúnak kell tekintenünk. Csakhogy egy fajnak a boldogulásában nem az értelmes egyének abszolút száma játszik szerepet, hanem a faj átlagos intellektuális színvonala; már pedig az átlagzsidó határozottan intelligensebb, mint az átlagnemzsidó. Kiemelem, hogy itt nem az értelmi képzettséget, vagy a műveltséget kell érteni, hanem az értelmi diszpozíciókat szellemi képességeket. És ezt az állításomat nem arra alapítom, hogy a középiskolai tanulók közt a zsidók átlag jobb tanulók, mint a nemzsidók; mert ezt az elsőséget legtöbbször ki lehet magyarázni a zsidó szülők előnyösebb osztályhelyzetéből, a sokkal nagyobb otthoni kényelemből, az erőteljesebb táplálkozásból. Hanem avval igazolom, hogy a zsidó tanulók szellemi fejlődése sohasem bicsaklik meg a 20 éves korban, sőt akkor vesz igazi lendületet és eltart egészen a férfikor derekáig; ellenben a keresztény egyének óriási százaléka a 20 év körüli korban szellemileg zátonyra kerül, értelmi továbbfejlődése megakad, pályájában letörik, vagy ha keserves kínnal elvergődik is a diplo-



máig, hivatásának mindvégig harmadrendű, selejtes tölteléke marad, s a zsidó szaktársaival értelmi erő dolgában össze sem lehet hasonlítani. Persze nem szabad itt számításba venni azokat, akik az anyagi támogatás kimerülése miatt törnek le tanulói pályájuk közepén, mert a nemzsidók közt, sajnos, ilyenek is akadnak igen sokan. De ezeket leszámítva is, mindenki igazolva találja állításomat, ha saját kartársaira gondol. Zsidó osztálytársai többnyire közepes eredménnyel elvégezték a középiskolát; főiskolákra, egyetemre kerülvén, egyre fokozódó biztossággal haladtak az oklevélig. Végül bármilyen minősítéssel szereztek meg az oklevelet, a maga hivatásában legtöbbjük kiválóbbnak, intelligensebbnek bizonyul, mint a nemzsidó osztályosok átlaga. A nemzsidók értelmi növekvése nagy átlagban csak a huszadik évig tart, s ekkor megakad sokszor a legbrilliansabb, a legtöbbet ígérő tanulók fejlődése; a zsidók értelmi fejlődése egyre fokozódó intenzitással egész a férfikorig tart, s ekkor már a nemzsidó értelmiségieknek csak csekély százaléka tart lépést a zsidóval. Ennek magyarázatát a következőkben találok. A zsidóság ősidők óta él kereskedelemről, közvetítésről, nyereszkesedésről, üzorról, részint mert maga sem igen vágyott egyéb foglalkozásokra, meg az eltartó társadalom is kirekesztette más kereseti ágakból. Ebben a parazita életmódban a zsidó egész életében rá volt utalva arra, hogy figyeljen, ítéljen, következtessen, embereket, helyzeteket, kilátásokat tanulmányozzon. Erre az állandó szellemi feszültségre nem is annyira a gyermekzsidó

volt ráutalva, mint inkább a felnőtt, aki már családot tartott el spekulációinak a jövedelméből, küzdött a törvények kényszerével, az eltartó társadalom önzésével és könnyelműségével. A szellemi működésnek ez az évezredekben át tartó kényszere belerögzítette a zsidó fajiságba azt a faji jellemvonást, hogy az intellektuális fejlődés még a férfikorban is eleven, mint ahogy eleven volt az összes ősökben évezredekre visszamenőleg. Ugyanezen okokból kell magyaráznunk a zsidók nagy lélekismeretét, emberekkel való bánnitudását. Örökösen szemben állván az eltartó társadalom önző és ellenséges magatartásával, kisebbségénél fogva rá volt utalva megbízhatóan figyelni az emberek gondolkodását, érzését és szándékait; számot kellett vetnie az emberi természet minden sajátosságával és folyományával; az emberek magatartásának minden tünetéből olvasnia kellett, hogy idejében elébeállhasson a fejleményeknek, hogy meglepetések ne ériék. Aki erre az állandó szellemi feszültségre elégtelen volt, az természetes szelekció útján többnyire el is bukott, és a kiválogatottak tenyésztek tovább. Mit látunk most már a nemzsidók részéről ? Ezek ősei nemesek, polgárok, vagy jobbágyok voltak. A nemes úrfi, ha elvégezte iskoláit, hazatért testi és lelki erőfeszítés nélkül élni egy vagyon jövedelméből. Az ilyen élethez nem kellett értelmi erőfeszítés, mert a nemes maga a társadalmi rend tartotta el automatikusan. Viszont ugyanaz a társadalmi rend a jobbágyot kalodába törte, százszorta sanyarúbb sorba, mint a zsidót. Ez a helyzet nemcsak hogy nem fejlesztette

a jobbágyosztály értelmi készségeit, de még akadályozta is. Társadalmi osztályhelyzete a jobbágyot örökös testi munkára kárhóztatta s még annak tökéletesítésére sem volt meg az inger, mert a gyümölcsözőbb munka csak a földesúr hasznát szaporította. A törvény a jobbágy egész életét, minden akarását a nemesnek szolgáltatta ki, ebben az egyoldalú függésben nem nyílt alkalom az önálló lelki aktivitásra. Míg a félig kötött helyzet a zsidónak az intellektusát felfokozta, a teljes gúzsbakötés a jobbágyelem értelmiségét mélyen sülyesztette a normális alá. A fejlődéstan sarkalatos törvénye, hogy az egyéni és törzsfelődés folyamán tökéletesednek mindazok a szervek, képességek és aktivitások, melyek folytonosan használatnak, ellenben visszafejlődnek, elcsökevényesednek azon szervek, képességek és aktivitások, amik a létküzdelemben nem gyakoroltatnak. Sem a nemesi, sem a jobbágyi élet a húsz éven túl nem kínált további ingert az értelmi fejlődésre: akkorra a nemes tökéletesen elsajátította az úri élet minden cselekvésmódját, a jobbágy is beletört addig az ő egyforma, akarattalan, robotos életébe; életök azontúl egyformán folyt napról napra. A törzsfelődésnek ezen mozzanataira vezetem vissza azt a sajátos különbséget, amit a zsidó egyénnek egész a férfikorba benyúló folytonos szellemi fejlődése mutat a fajmagyarságnak a huszadik év körül számos esetben megfeneklő értelmi fejlődésével szemben. A városi polgárság helyzete még a legkedvezőbb az általános intellektus kitenyésztéséhez, életmódja, jogi helyzete, cselekvési

köre sokban hasonlítván a zsidóéhoz. Valóban a zsidóvá]szemben azok a fajok állják legnagyobb siker<sup>1</sup>rel a létharcot, melyekben számottevő réteget képviselt a polgári elem. A magyar polgárság nagyon csekély számú volt, többnyire nem is régibb a török hódoltság megszűntetésénél, ezért is marad alatta az átlagos magyar intellektus az átlagos zsidó intellektusnak. A nő és férfi értelmi fejlődése is ugyanazon viszonyt mutatja, mint a magyar és zsidó egyéneké általában. A nő 16–18 éves koráig nemcsak hogy versenyez a férfival az értelmi haladás tekintetében de sokszor előtte is jár. Ekkor a nő fejlődése többnyire megállapodik, és hirtelen elmarad az átlagférfi további fejlődése mellett. Ebben a korban ugyanis a nő évezredek óta kitartotta lesz és nincs meg az inger a további fejlődésre. A néger és indián iskolásgyermekeknél is általánosan tapasztalták, hogy 10–13 éves korukig átlag jobb tanulók a fehér gyermekeknél. Itt az értelmi fejlődésük megakad, a fehér gyermekek intellektusa pedig még csak ezután kezd teljes pompájában kifejlődni. A filogenetikus magyarázat itt is azonos a fentebbiekkel: az erdőben kóborló, nomád élet nem igényel nagyobb értelmiséget, mint amit a 10-13 éves kor is tud már nyújtani.

Már mondtam, hogy a zsidók boldogulása attól függött kétezer éven át, hogy miként tudtak bánni az eltartó társadalom egészével és egyéneivel. Az emberek gyöngesége, könnyelmősége, megszorultsága bizonyos határozmányok között ki volt nekik szolgáltatva, de állandóan fenyegette őket az eltartó

társadalom haragja is. Állandóan emberek között sürgölődvén, folyton az üzletkötés sikerére ügyelve, ezer alkalmuk volt kitapasztalni, milyen szuggesztív fogások miképp befolyásolják az embereket, miképp lehet a bűnt beállítani tetszetősen, milyen furfanggal lehet megkerülni a törvényt, milyen áldozatra kész a megszorultság, mi fegyverezi le az önkényt, mivel lehet kedveskedni a hiúságnak: *egyszóval, hogyan befolyásolhatók az emberek.* Ez a kétezeréves gyakorlat egy sajátságos értelmi vonást fejlesztett ki a zsidó fajiségben, ami különben az érzelmi és akarati tulajdonságokkal is rokon: a *befolyásoló ösztönt.* A zsidónak minden szava, arcjátéka, cselekedete állandó feszültséggel arra irányul, hogy *befolyásoljon* rajta kívül állókat, egyest vagy tömeget. Ez a sajátságos attitűdé szakadatlan szellemi éberséget, ernyedetlen akarati nekifeszülést követel és erre semmiféle más faj nem képes annyira, mint a zsidó. Folyton figyeli önmagát, szavainak, mozdulatainak hatását, a vele szemben álló egyén vagy csoport lelkiállapotát, hogy a vezetést, a kezdeményt soha ki ne engedje a kezeiből. Az üzlet sikere mindig a két üzletkötő fél lelkikapcsolatának minőségétől függ: aki befolyásol, nyer, aki befolyásoltatik, veszít. Azért a zsidó minden körülmények közt hatni, irányítani, befolyásolni törekszik. Ezt a befolyásoló ösztönt támogatja a zsidó szellem elevensége, kezdeményes volta. Bármit csinál a zsidó, az ő lelki tevékenységének mindig a befolyásoló ösztön teszi az alaptónusát: üzletben, politikában, irodalomban, művészetben. Ezt a tüneményes befolyásoló

erőt az igazolja legjobban, hogy mi magyarok mitsem tudunk róla.

A szuggesztív állapotnak az a sajátja, hogy a lelkikapcsolatot az egyik fél a maga részéről előidézettnek, befolyásoknak tudja, a másik, a befolyásolt fél, kölcsönösnek hiszi. A magyar, mint lassú szellemű, ernyedő akaratú faj, par excellence befolyásolható, szuggesztibilis típus. A magyar kitűnő nyájegyed, mert a vezetettség szellemi lassúságának, kezdemény telén akaratának nagy kényelme; mert a vezetettséghez tizedrésznanyi lelki aktivitás sem szükséges, mint a vezetéshez. A vezetettségtől nem szenved, mert nincs indítása mást tenni az előtte hordott szuggesztív gondolat helyébe. Kitűnő csendőr, pénzügyőr, postás, katona és rendőr. Mert fegyelmezhető, a kapott utasítást okosan és hűen követi. A zsidó ellenben nagyon rossz nyájegyed, az idegen részről jött gondolatot bizalmatlanul fogadja; irányítást nem elfogadni, hanem adni szeret. Kiemelem, hogy a zsidó befolyásolás alakja sohasem *parancs* vagy rendelkezés, hanem rábírás, rábeszélés, útmutatás, meggyőzés, terelgetés, uszítás, izgatás, buzdítás: egyszóval a befolyásolásnak mindazon formái, melyek a befolyásoltat meghagyják abban a szubjektív hiedelemben, hogy a saját akaratából, saját kezdeményére cselekszik. A zsidó politikus vagy demagóg így beszél: „Látjátok, hogy a dolog így és így áll, a helyzet ez meg ez, tovább nem várhatunk, ezt kell cselekednünk; aki nem így tesz, az gaz vagy buta”. Szóval a zsidó megdőbönt, elragad és tuszkol. Tökéletes ellentéte ennek a magyar ter-

mészet. A magyar lélek, minthogy őszinte, egyenes és inaktív, még a politikusban is csak arra törekszik, hogy magát *kinyilvánítsa*, hallgatói elé lépjen s magamilyenségével tetszést arasson: „Itt vagyok, ilyen vagyok, most is azt vallom becsületesen, amit ezelőtt ötven esztendővel, én nem változtam; most is az igazságot hirdetem. Mit szóltok hozzá?” Elképzелhető, milyen óriási különbség van e két típusnak a *befolyásoló ereje* között. De a zsidó nemcsak a politikában, hanem az irodalomban is szüntelen befolyásolni akar. A tárgy csak arravaló neki, hogy annak segítségével terjessze a zsidó morált, a zsidó világnézetet, a zsidó törekvést. Ezért nem kell a zsidó írónak a természet, mert annak feldolgozásával senkit sem lehet befolyásolni. A természetfestés hiányzik is minden zsidó irodalmi termékből, de műveli a satirikus lírát az irányregényt, az iránynovellát, a drámai műfajokat, mert ezek mind alkalmasak a zsidó morál, a zsidó életelvek terjesztésére. A zsidónak a tudományban is a befolyásolás a kenyere. Botanikus, vagy zoológus zsidó épp oly ritkaság, mint az anyaggyűjtő historikus, mert ezekkel nem lehet befolyásolni. Ellenben a feldolgozó történetíró, jogász, közgazda, pszichológus, szociológus bőven van közöttük, legtöbb persze abban a szakmában, mely a vagyongyűjtésnek is kedvez. *Eszményi hivatottsága van a zsidónak az újságírásra, a tudománynépszerűsítésre: megannyi eszközök a tömegek leigázására.*

A zsidó fajiság *érzelmi* természetű jellemvonásai közt leghamarább a féktelen *zsidó faji önérzet* ötlík

szemünkbe. Nincs nép, mely annyira tisztelné a múltját, annyira becsülné a faját, oly exkluzív féltékenységgel munkálná a jövőjét, mint a zsidó. A faji önérzet segíti a zsidót abban, hogy faji sajátosságairól ne mondjon le, a zsidó szokásokat, életelvet, erkölcsöt utódaiba is belenevelje. Szóval a faji önérzet szolgálja a faji konzervativizmust, a faji állhatatosságot; de következik is abból: fajának hosszú, változatlan, következetes múltja miatt oly büszke a zsidó. A zsidó faji önérzettel kapcsolatos a faji ingerlékenység, ami azonnal felfortyan a zsidóban, mihelyt saját fajának hibáit és visszaéléseit hallja emlegetni, ilyesmit a zsidó még célzásokban sem tűr meg. Akármelyik népfajt lehet Magyarországon bírálni, ócsárolni, de a zsidót senki sem meri szájára venni. Beszélhetünk szerb bosszúállásról, oláh alattomoságról, tót máléságról, magyar zsarnokságról nyíltan, bármelyik újságban, de zsidó csalást még nem igen hallottunk emlegetni. A zsidó faji önérzet bosszúját mindenki tanácsosnak tartja kikerülni. Ez az ingerlékeny faji önérzet észreveszi a legcsekélyebb ártalmat, mely közvetve vagy közvetlenül, szóban vagy tettben a zsidóság boldogulása ellen irányul. Féktelen haraggal minden oldalról rárohan a vakmerő kezdeményre s gúnyval, rágalommal, anyagi károsítással, jogi furfanggal addig ostromolja, míg el nem tiporta. Gondolni lehet, milyen megfélemlítő szuggesztív ereje van ennek a szörnyű faji önérzetnek éppen a fajmagyarsággal szemben, mikor annak meg a *fajtanyaság* a fő jellemvonása. Miként a zsidó faji önérzet



kapcsolatos a zsidó faji állhatatossággal, a magyar fajtunyaság édestestvére a magyar fajiság változékonyságának. A magyarnak nemhogy faji önérzete nincs, de még *faji öntudata* is alig. Nem érti, mit tesz fajnak lenni, föl sem foghatja faji hivatását, faji érdekét, faji jövőjét. A fajiság és fajavériség a magyarnak olyan absztraktumok, melyeknek megértéséig máig sem emelkedett föl. Bizonyára része van ebben nagymértékű felekezeti, társadalmi és politikai széttagoltságunknak is, de azzal a helyzet nem válik vigasztalóbbá, hogy magyarázatát tudjuk adni. *Bármiként van is, a magyarság faji önérzete olyan csekély, hogy a mai magyar közéletben, gazdasági életben, politikában és irodalomban nyomot se hagy.* A zsidó még annyit sem tűr meg, hogy általában a csalást, a front mögötti bujkálást, vagy mondjuk: a pesti nyelvet szidja valaki. Érzi, hogy ezek a vádak az ő fajiságot is érintik; tehát rögtön fölfortyan és ezer argumentummal támad ellene a bírálóknak. A magyar előtt ugyan akárki ócsárolhatja a magyar fajiságot, szidalmazhatják nyíltan az ő legszebb faji erényeit, föl se veszi, sőt még maga is beáll az ócsárlók közé. *A magyar nem olyan büszke erényeire, mint a zsidóság a bűneire.* Ebből magyarázható, hogy a magyar végtelen könnyen kivetkőzik faji sajátságaiból, nyelvéből, szokásaiból, erkölcséből és kap rajta, ha másokhoz, idegenekhez hasonló lehet. Száz magyar se tudná megváltoztatni egy \* zsidó gondolkodását, szokását, erkölcsét. De egy zsidó száz magyarét is megváltoztatja. Példa erre a zsidó fajiság térfoglalása a magyar társadalmi

erkölcsben, irodalmi ízlésben, társalgási nyelvben és politikában. A magyar fajtunyaság és a zsidó faji önérzet viszonyára vet világot az is, hogy zsidó szatócs a miniszterben, a zsidómilliomos a pájeszes galíciaiban is elsősorban a zsidót látja és támogatja; ellenben a magyar paraszt egy kalap alá fogva szidja az urat és zsidót, még pedig „az urak” címen, s nem lát a kettő közt különbséget, viszont a magyar parasztfi, ha úrrá cseperedik, a zsidóval versenyezve nézi le a parasztot, a saját vérét, s még örül, hogy ebben a zsidó segít neki.

A zsidó *bujaság* szintén az évezredes zsidó sorsnak a szüleménye. A zsidó mindig emberek között élt, távol a természettől, kényelemben, testi munkától nem fáradva. Az örökös szellemi élet idegrendszerét izgékonnyá nevelte; asszonyainak puha, dologtalan élete, melyben a társasélet örömei sohasem foglalták le más irányban a figyelmét, mindenkor kész melegágya volt a buja ingereknek. A szaporodástól való félelem a zsidóság nemi életét nem mérsékelte, mert nem kellett tartani a vagyonmegosztástól az ivadékok között, mint-hogy a zsidó ivadék vagyona elméjében, neveltetésében és erkölcsi elveiben volt. A bujaság olyan feltétlen attribútuma a zsidó fajiságnak, hogy mindent beszenyvez vele, amihez hozzányúl. Szépirodalmat, művészetet, társalgási nyelvet, sőt még a tudományt is (pedagógia, lélektan, jogtudomány, esztétika). A bujaság korlátait, a szemérmét, a mértékletességet a zsidó lépten-nyomon gúnyolja és üldözi. Minthogy a bujálkodás tulajdonképpen a test önzése, szépen összefér a zsidó fajiság

általános önző jellegével. Az élvezet a zsidó szerint az élet legnagyobb értéke, olyan pozitívum, amit más érték nem múlhat felül, ellenben minden más érték felett uralkodik. Vele szemben a szenvedés, pusztulás és siralom, mint az élet negatív oldalai nem jöhetnek számításba. Innen van az, hogy a bujálkodásra uszító zsidó író csak az élvezet szent jogát magasztalja, de észre sem veszi a kihűlt családi fészket, legföljebb kineveti az elhanyagolt otthon erkölcsi és anyagi nyomorát. Ezt annál inkább teheti, minthogy a saját fajtájának nem árt vele, mivel a *zsidó családi életnek egyik fél részéről sem posztalátuma a nemi erkölcs*. A zsidó bujálkodással szembe kell állítanunk a *magyar szemérmességet*. A faj magyar családi élet tisztasága és szemérmessége olyan, mint a fajmagyar irodalomé: illemes, mértékletes, szigorú egész az ünnepiesséig. De itt mindjárt ki kell emelni azt is, hogy semmi más téren nem végzett a zsidó fajiság terjeszkedése pusztítóbb munkát, mint a magyar nemi erkölcs terén. Nem a nagyvárosok nemi erkölcséről szólunk itten, mert az minden világrészen egyforma, hanem a kisváros, a falu zülléséről, förtelmes erkölcsű zsidó napilapok, képes folyóiratok százezerszámra lepték el különösen a színmagyar vidéket már a háború előtt s öt-hat év alatt undok botrányfészkekké szennyezték a tiszta kisvárosok társadalmát. Az utolsó évtized erkölcsi felfordulása, amit persze a háború egészen tető alá juttatott, mindenkor a legérdekesebb korszaka lesz a magyar erkölcs történetének és sok értékes kutatnivalót kínál annak, aki valaha vállalkozik a földolgozására.

A jezsuitákat azzal vádolják, hogy cselekedetük maximája volt: *a cél szentesíti az eszközt*. Illetékes forrásból ennek a maximának az érvényét sehol sem lehetett kimutatni. Ellenben a zsidó szellemi termékek özöne, tudományban és szépirodalomban terjeszti a zsidó faji és egyéni élet maximáját: *a siker szentesíti a cselekedetet*. *A célnál* legalább posztulátum volt, hogy erkölcsös, vallásos, vagy szent legyen, de a *sikernél* nincs kikötve semmi. Nem kell magyarázni, hogy ez az életelv egyszerre kizár minden igazságérzést, kötelességérzést és felelősségérzést, de matematikai bizonyossággá teszi a megbízhatatlanságot. Minden cselekedetnekítélkezési mértéke: a föltett szándék sikerrel járt-e? Ha igen, akkor becsülnivaló, „fényes” cselekedet volt, ha felsüléssel járt: hülyeség. Nincs értelmes ember, ki ne látott volna zsidókat nyíltan lelkesedni, rajongással magasztalni egy pompásan végrehajtott házasságtörést, csalást vagy sikkasztást. Ámde látott-e már valaki zsidót, kit valamely csalás könyörtelensége, körmönfontossága fölháborított volna? Mindennapi tünet, hogy nyíltan, napilapokban dicsőítik a jogászi lángelmét, ki a cégéres gazembert kihámozta az igazságszolgáltatás kezeiből. Még a hadseregcsalók pokoli gázságainak oltalmára is vállalkoztak: gúnynal, fenyegetéssel, botrányos meghurcolással terrorizálták az erkölcsi felháborodás hangját vagy tetteit; ordítóztak a büntetés szigorúsága, a bíróság elfogultsága, törvények kegyetlensége ellen mindaddig, míg a terrort el nem ültették kényük szerint. Egész fajtánk anyagi és erkölcsi posztulása mutatja, milyen eredményeket gyümölcsözött a

zsidóságnak a sikerszensség maximája, szemben a mi fajunk tunyaságával. Látjuk már, mit jelent: *akármilyen hasznosat szívósan akarni*, ezzel szemben: *megengedett célt tisztességesen munkálni*. A zsidó sikerimádattal szemben a magyar faj igazságszeretete, méltányossága, kötelességérzése és felelősségérzése mind olyan érzelmek, amik fájunk boldogulásának voltak ártalmára. Nyilvánvaló, hogy ezek az érzelmek *iszonyúan nem adaequat* értékek a létharcban a zsidó *sikerimádat* ellen. Ilyen érzelmű fajisággal csak biztos pusztulás lehetett osztályrészünk. A sikerimádat zsidó részről, az igazságosság részünkről voltak azok a létküzdelmi fegyverek, melyek a zsidóuralmi harcot győzelemhez juttatták. Ezen föltételek mellett sikerült a zsidóságnak ötven év alatt mindent eltávolítani, ami útjába került. Legelőször elgázolta a magyar nemességet, melyet elpuhított az ezeresztendős rendi kényelem. Aztán anyagilag és szellemileg leigázta a gyámoltalan és váratlanul meglepett polgári elemet, most aknázza alá az eddig nem is értékelt magyar parasztságot. De még a törzsökös kalmárfajoknak is bukniok kellett ezen inkarnátus erkölcstelen faji jellemvonás előtt: az emancipáció előtti hazai *örmény*, *görög* és *német* kereskedelem *úgy* eltűnt egy pár évtized alatt hogy a mai nemzedék már hírből sem ismeri. A zsidócsalásokkal szemben mindennap halljuk az ellenvetést, hogy a keresztény kereskedő *épp úgy csal*. Hozzátehetjük, hogy ebben ma sok igazság van. De csak nálunk, mert aki már valaha közvetlen kapcsolatban volt bármely európai kultúrállam kereskedőivel, jól tudja, hogy a német, francia vagy angol

kereskedővilágban nyoma sincs annak a fékezhetetlen *csalódühnek*, ami a modern magyar kereskedelmet megbélyegzi. Nálunk a csalásoknak, rászedéseknek, befónásoknak oly mérhetetlen özöne árad napról napra, hogy már emlegetése is csömör. Való az is, hogy a nemzsidó kereskedők közt is szép számmal akadnak, kik beleilleszkedtek a korba. Éppen ezért eszünkben sincs a mai nemzsidó kereskedelmet valami élesen szembeállítani a zsidó kereskedelemmel: a mi mai magyar kereskedőink a zsidó kereskedelem tanítványai. Nemzsidó kereskedőink kilencven percentje zsidó üzletben töltötte tanuló- és segédéveit, ugyan honnan sajátíthatta volna el a kereskedői elveket, ha nem saját főnökétől ? A magyar éppen nem az a faj, amely kereskedőnek születik, de nem is az, amely igen keményen ragaszkodik faji erényeihez. A kereskedőpályára, csakúgy, mint másra, nevelődni kell. A zsidó üzletben nevelődött, fajilag anélkül is tunya magyar fajvérünk honnan tanulhatna megbízhatóbb üzleti elveket, mint saját nevelőjétől. Azt csak nem várhatjuk tőle, hogy éppen magyar létére egytől-egyig üzleti teremtő zseni legyen, és új elveket, új szellemet támasszon a kereskedelmi életben. Nem is teszi, nem is teheti, hanem követi azt, amit lát maga körül. Annál inkább, mert kereskedő fajvéreink felnőtt korukban is szüntelenül zsidó környezetben forognak: üzlethelyiségekben, üzleti burookban, kereskedelmi körökben, szakegyesületekben, testületekben egy nemzsidó üzletemberre tíz zsidó is esik. Itt sem az egy fogja megváltoztatni a tízet, hanem fordítva. Azt a keresztény kereskedelmet, amit mi a

zsidó kereskedelmi morállal szembeállítunk, nem a mai világban fogjuk keresni, mert azt a megbízható és derekas kereskedelmet a zsidóterjeszkedés egypár évtized alatt fölégette az emancipáció után. Az az igazi nemzsidó kereskedelem nem akadályozta meg a magyar fajt abban, hogy *lovagias, nemes magyar* hírnévre tegyen szert, de a mai zsidó szellemű kereskedelem a *csalók és szédelgők nemzetévé* avatott bennünket a művelt nemzetek köztudatában. Valóban megérdemelné, hogy valaki néhány esztendő t ráfordítson, kitanulmányozni, hogy a zsidó faji erkölcsnek mi része van abban, hogy a Balkán-államokba való bevitelünk néhány évtized óta oly szédületesen hanyatlik, hogy még a távoli Belgium, sőt Angliának a bevitel is tízszeresen fölülmulta már a háború előtt; holott azelőtt ezeknek az államoknak mi voltunk legfőbb beszerzőpiacuk. Az nem lehet érv, hogy a víziút olcsóbb a szárazföldi útnál, mert a Németbirodalom szárazföldi úton szállít, a monarchián keresztül még tranzitóvámot is fizet, mégis annak a bevitel a *legnagyobb* az egész Balkánon. Viszont a magyar zsidó kereskedelemnek úgy szólván csak a határon kell átrakni az árut, árúinak a reklámozására a Magyar Kereskedelmi Múzeum meg az állam évenként milliókat áldoz, idehaza adómentességgel és állami szubvenciókkal termel, fuvardíj-kedvezményeket élvez, miért nem kell a zsidómagyar áru a Balkánnak, nem is szólva a művelt Nyugatról; miért hanyatlott évről évre balkáni exportunk, miért emelkedett ugyanolyan arányban Franciaországé, Belgiumé, Angliáé, Németországé? Az nem lehet ok,

hogy ezek az államok megharagudtak ránk, *inkább csak okozat*. Különben is Marx szépen kimutatta, hogy a történelem mozgatóerői mindig materiális tényezők, és még a népek érzelmi hullámzásait is gazdasági okok hordozzák: *ebben az egy esetben Marxnak föltétlenül igaza van!* A balkáni államokat az a zsidó kereskedelmi morál bőszítette ellenünk, ami a saját erkölcsünket is romlásba döntötte, ami bennünket is kiforgatott anyagi javainkból, amely keresztülvitte, hogy Magyarország az egyetlen állam, hol a csalás kísérlete nem büntethető, a csalás gyakorlatára pedig apró büntetésekkel *elő lehet fizetni*. Nem probléma-e az, hogy az egyetlen balkáni állam, amely ebben a nagy vilálégésben pártunkra állott, barátságot tudott érezni, Bulgária, azzal tündöklük a többiek között, hogy neki már a világháború előtt úgyszólván semmi kereskedelmi összeköttetése nem volt Magyarországgal . . . Ezért a bulgár népnek nem volt *már* oka ránk haragudni! Ellenben a többieknek, kereskedelmi kapcsolatunk mértéke szerint még mindig volt oka bőségesen. Külkereskedelmünkben kétségtelenül csak olyan gyakoriak a csalások, mint a belkereskedelemben. A megtorlás lehetősége azonban a mi büntetőtörvényeink fogyatékosága mellett a minimumra redukálódik. Mennyi gyűlöletet, mennyi undort hintett el ez a kereskedelmi erkölcs ellenünk azon államok népei közt, amelyekkel kereskedelmi kapcsolatunk volt? Mindenki emlékszik még a világháborút megelőző évtizedek végeszakadatlan vámháborúira. Ha a történelemnek mozgató okai *materiális erők*, könnyen meglehet, hogy



*azok az okok, amik a népek bosszúvágyát ellenünk tüzelték, amik eredményével ma a szegény magyar baka négy világtájon viaskodik, itthon a saját zsidóságunk trezorjaiban kamatoznak.*

Szégyenérzés akkor fogja el az embert, ha magát valamely vonatkozásban gyarlóbbnak ítéli környezeténél. Ilyen baleset nem érheti a zsidót, mert az mint született individualista, magát mindig többre becsüli, mint a környezetét. Ebből magyarázható a zsidó *szegyetelenség, szemtelenség, tolakodás, nyilvánosságkeresés*. A magyar ember általában rettegi a nyilvánosságot. A közérdeklődést csak addig állja, míg nem kerülheti. Ha dolgát végezte, keresi az otthont, az elvonulást. A zsidó poláris ellentéte ennek. Imádja a közszereplést, minden személyes dolgát fórumra viszi. A magyar ember már azért is féli a tömeg föslősleges érdeklődését, mert úgy érzi, hogy sok szem sokat lát, sok fej sokféleképp ítél s nem akar megítéltetni. A zsidó meg azért keresi a nyilvánosságot, mert befolyásolásvágya hatásra ösztökéli. A tömeget vezetni hivatást érez, mert azt hitványabbnak érzi, mint magát. Annyit jár a fórumon, hogy csak ott érzi magát jól. A magyar népnyelvben *a vad* jelző olyan embert vagy gyereket illet, aki keveset jár emberek között, ezért félénk, szégyenlős, bátortalan. Nos, *vad zsidót* még senki sem látott. A zsidó mindig emberek között forog, nem is szégyenlős, nem is bátortalan. A falusi zsidó szatócsok általánosan ismert *függönyözetlen ablaka* ugyanazon faji alapvonásra vall, mint a zsidó milliomosoknak céda

*fórumkeresése, hírlapi magánélete. A magyar faj szégyenlős, nyilvánosság előtt félénk, a zsidó szégyentelen és tolakodó. Szemérmes koldusnak üres a tarisznája: a zsidó se nem szemérmes, se nem koldus. A zsidó szégyentelenség kifejlesztésében nagy része lehet a zsidóság évszázados megbélyegzett életének, minthogy az európai népek törvénye a zsidókat egész a legutolsó évszázadig a megkülönböztető sárga folt viselésére kötelezte, a magyar nemzetet kivéve. Az is igaz, hogy a mi zsidóságunk túlnyomó többsége külföldről vándorolt be hozzánk. A szervezetnek alaptörvénye, hogy a kellemetlen behatásokat kikerülni, a kellemetlen érzelmeket kiküszöbölni törekszik. A szégyen is ilyen kellemetlen érzés; ezért az organizmus igyekszik tőle megszabadulni azáltal, hogy a szégyenkeltő behatások iránt érzéketlenné válik, eltompul. Az a nevelő, aki sűrűn szégyenbe hozza, ütlegeli a növendékét, azt éri el, hogy a gyerek utóbb nem szégyenli, hanem kineveti a büntetést. *Ami törvény az egyénre az ontogenezis folyamán, ugyanaz törvény a fajra a filogenezis folyamán.* Az évezredes megszegényítés így nevelte a zsidókat a világ legszegénytelenebb fajtájává.*

Kant azt tanítja, hogy szép az, ami érdek nélkül tetszik, rútt az, ami érdek nélkül nem tetszik. Minthogy a zsidó fajiságnak alapvonása az *önzés*, azért a zsidónak minden közömbös, ami érdektelen: az érdektelen szépen nem érez gyönyörűséget, az érdektelen rúton undorodást. A zsidó a természetet nemcsak hogy nem szereti, de kerüli is. Ennek filogenetikusa oka a zsidóság évezredes városbanlakása és parazita

élete. Elhidegült a természettől, mert sohasem volt vele érintkezésben.

Ezen a ponton távolodott el legmesszebb a zsidófajiság az összes európai népek fajiságától, legfőképen a magyartól, mely múltjánál és ősfoglalkozásainál fogva úgyszólván összenőtt a természettel. Fajmagyar íróink és művészeink, míg át nem gyúrta közszellemünket a zsidófajiság óriási lenyűgöző ereje, szinte kivétel nélkül imádattal kapcsolódtak a természethez ; tárgyat, ihletet, lelkesedést, motívumokat, cselekvénymilieut kerestek és találtak benne. Fű, fa, virág, erdő, mező, patak, nádas, csakúgy inspirálta és gerjesztette íróink és költőink alkotóerejét, mint ahogy megtöltötte a lelkét a nemes földesúrnak, a szántóvető parasztnak, a pusztai pásztornak, a havasi székyelynek, a lápvidéki halásznak vagy legvégül a turáni nomád ősnek. Mi maradt meg ebből? Mikor a század fordulóján uralomra vergődött a zsidó közszellem, mióta teremtésben és kritikában a zsidó vette át a döntő szót, a zsidómagyar irodalom egyszerre elfordult a természettől, témáit azóta az emberi viszonylatokban keresi a természet abszolút kizárásával. Az irodalomból száműzetett a magyar nyelvkincsnek az az óriási kontingense, mely a természet tárgyainak és tüneteinek megnevezésére szolgál; irodalmivá lett a zsidólélek, a zsidóerkölcs mellett a zsidómagyar újságnyelv a maga öt-hatezer szavú nyomorult szókészletével. Akadnak irodalomtanáraink és esztétikusaink, kik restelkedés nélkül póriasságnak, provincializmusnak ócsárolják a *czakómadár*, a *szécs*, a *pet-*

*rence*, a *satnya* stb., stb. emlegetését, minthogy az effélék hiányoznak a zsidómagyar irodalmi nyelvből. A zsidólélek természetiszonya szépen kifejeződik a festészetben is. Mint művész kerüli, mint műkritikus nem érti és nem méltányolja a természeti tárgyat. Inkább-fest arcképet, aktot, interieurt, nagyvárosi témákat. Ha már ráfanyalodik a tájképfestésre, részlet helyett maszdot nyújt, a természeti tárgy helyett a maga tolakodó egyéniségét erőszakolja. Képtelenség elgondolni olyan zsidó festőt, kinek természetismerete és természetimádata olyan mértékű legyen, hogy a természeti tárgyban elmerüljön s azt hűen feldolgozza. A széles-ecsetkezelés, a nagyvonalúság, a foltechnika a zsidóművészetnél nem festészeti irány, hanem fajiségének szükséglete, kényszerű segédeszköz tudatlansága leplezésére. A zsidó nem azért híve a túlzó impresszionizmusnak, futurizmusnak, szimbolizmusnak meg hangulatfestésnek, mert most az a divat. A zsidónak mindenkor szüksége lesz olyan irányokra és kap is azokon, amik módot nyújtanak neki befolyásra törekvő *egyénisége erőszakolásához*, a lelkétől idegen természeti téma lekicsinyléséhez és elnyomásához. Viszont szembeszökő, hogy festéssel foglalkozó fajvéreinkben minden irányzat mellett előtör a természeti téma ismerete és megbecsülése, bármilyen nagyra tartják is az egyéniséget.

Az *akarati élet* olyan bensőségesen van össze-  
szövődve az értelmi és érzelmi étellel, hogy emezek taglalása után már nem kell külön foglalkoznunk a zsidó fajiség akarati jelenségeivel. Annyit megemlít-

hetünk, amit különben mindenki tud és már az eddigiekből is következik, hogy a zsidó kezdeményező, szívós, ernyedetlen akarató. *Bátran mondhatjuk, hogy a zsidó fajiságban az akarati élet az uralkodó.* Már az a tulajdonság, hogy a zsidó mindenben és mindenkivel szemben befolyásolásra törekszik, akarati elemet visz a zsidó minden lelki aktivitásába. Ugyanezért hiányzik a zsidó fajiságból mindaz a pszichikai vonás, ami ellentétes az impulzív akarati étellel, mint a magyar fajt jellemző *igazságszeretet, méltányosság, tisztelettudás, szégyenérzés, erkölcsi érzék.* A zsidó mindig akar, s mivel természete az *egyéni és faji önzés,* minden lelki aktivitásával boldogulni akar egyénilig és fajilag. Nem szemlélődve vagy tépelődve gondolkodik, hanem *spekulál,* nem befelé érez, hanem *impulzíve.* Magánbeszédben, szépirodalomban, tudományban ostorozza, üldözi az akarat minden korlátját: illemt, erkölcsöt, rendet, törvényt. A zsidó akaratnak nem is lehet más akadály, mint a külső materiális kényszer. Ezzel szemben a magyar akarati jellem *lassú, szűnékeny és ingadozó.* Ez megint kapcsolatban van a magyar lélek gazdag érzelmvilágával. A magyar lélek rendkívül érzékeny érzelmi reagens; sokféle külső körülmény hozhatja hullámszásba és minden újabb érzelm hullámsírjává válik egy korábbi akaratnak, termőtalajává egy újabbnak. A szégyenérzés, az igazságosság, a felelősségérzés stb. nagyon sokszor lefékezik a kifelé való akarást és tétlenségre szorítják az egyént vagy arra, hogy újat akarjon. Mindezek az impedimentumok a zsidóakarást

nem korlátozzák, mert a zsidó fajiságban ezek az érzelmek hiányzanak. Azért a zsidó temérdek olyan időt megnyer a maga akarása számára, amit a magyar érzelmisége hullámvázai folytán elveszít.

Jellemeztük nagy vonásokban a zsidó és magyar fajiságot. A tárgy kimerítésére nem volna sok egy egész élet. Csak a főbb vonások kiemelésére szorítkoztunk, azokra, melyeknek különös jelentősége van a faji létküzdelemben. Láttuk, hogy a zsidó fajiság főbb vonásai: erős értelem, befolyásoló ösztön, kritizmus, faji és egyéni önzés, faji önérzet, faji állhatatosság, bujaság, sikerimádat, szégyentelenség, erkölcsi érzék hiánya, szívós akarat. A magyar fajiság elemei: befolyásolhatóság, faji és egyéni önzetlenség, faji változandóság, faji önérzet hiánya, szemérmesség, igazságszeretet, erkölcsi és esztétikai szépérzék, ingadozó akarat. Hogy a két fajiság közül melyik az életrevalóbb, mutatja a faji létküzdő eredménye. Ötven esztendő elég volt ahhoz, hogy az egymilliónyi zsidóság a húszmillió magyar nemzet nemzeti vagyonának körülbelül 70%-át, szellemi élete irányításának 90%-át kisajátítsa. Nyilvánvaló, hogy a zsidó fajiság eddig biológiai szempontból értékesebbnek bizonyult, mint a magyar. De a biológia nemcsak azt tanítja, hogy az erősebb győz, hanem azt is, *hogy aki élni akar, az győzzön*, tehát ha élni akarunk, harcolnunk kell, mert *aki nem küzd, az nem győzhet*. Eddig nem harcoltunk istenigazában, hát alól maradtunk; de itt az ideje, hogy felvegyük a küzdelmet, mert nemsokára késő lesz. A magyar fajiság oly becses elemekben

gazdag, hogy pusztulásra hagyni bűn volna az emberiség egyetemes érdekei ellen. Különben is a zsidó fajtól tanultuk meg a legobjektívebb élettörvényt, hogy az erősnek természeti joga van a sikerhez. Meg kell próbálnunk, hogy erősek vagyunk-e?

*Ha elolvasta e röpiratot,  
adja tovább!*

## „A CÉL”

társadalmi, közgazdasági és szépirodalmi folyóirat. Szerkesztőség Budapest, VIII., Üllői-út 14.

A történelmi magyarság nemzeti és keresztény irányú törekvéseinek orgánuma. Magyar szellemű cikkeket hoz a nemzetiségi, birtokpolitikai, zsidó és egyéb társadalmi kérdésekről. Havonta egyszer jelenik meg 64 oldal terjedelemben. Előfizetési ára egy évre 12 kor. Mutatványszámot postafordultával küld a kiadóhivatal.